

ELŐFIZETÉSI ÁR:

Egész évre 6 frt.
Fél évre 3 frt.
Negyed évre 1 frt 50 kr.

Egyes szám ára: 15 krajczár.

Előfizetési czúpán a kiadóhivatalnál lehet
B-Gyarmaton.

Előfizetési pénzek, reklamációk és hír-
detések a kiadóhoz intézendők.

NÓGRÁDI LAPOK

és HONTI HÍRADÓ.

Politikai, társadalmi s közgazdasági hetilap.

A lap szellemi részére a a nyilttérre
vonatkozó minden közlemények a szer-
kesztőhöz küldendők.

Hirdetések díja: öt hasábos petítor
5 kr. — Nagyobb és többesüri hirdé-
tések jutányosan eszközöltetnek.

Bélyeg minden beiktatásnál 30 kr.

NYILTÉR GARMOND SORA 20 KR.

Előfizetési felhívás

„Nógrádi Lapok“

1886-ik évfolyamára.

Előfizetési feltételek:

Egész évre 6 frt.
Fél évre 3 frt.
Egynegyedre 1 „ 50 kr.
Egy hónapra — „ 50 kr.

Az előfizetési pénzek egyedül a kiadóhoz csi-
mezve, — legcélszerűbben postautalvánnyal —
a nyomtatandó példányok s pontos szétküldés tekín-
tetéből, mielőbb beküldendők.

Kék László,
kiadó s lapfelfelügyelő.

Horváth Danó,
fel. szerk.

Erdő pusztítás.

Egy két évtized előtt B-Gyarmat városa
azt lehet mondani körül volt véve erdőségek-
kel. Eszokról a podluszanyi erdő, keletről a
jégeres erdő, délről és egyrészt nyugatról az
a pompás nyírfa erdő, melynek párja talán
csak Szabolcs vármegyében volt. Ezen erdők
ma már mind kipusztították.

Legközelebb a Zichy uradalom az utolsó
nyírfaakat is kivágatta. Ez volt még a legutolsó
kirándulási helye városunknak. Szomorú lát-
vány volt, mikor az uradalom czimeres ökrei
végig vitték a főutcán a szép fehér hasábsza-
vágott nyírfaakat. Megfájdult szívünk, mikor lát-
tuk azt, hogy a kénytelen Zichy uradalom
aránytalanul csekély haszon végett annyira
mellőzi városunkat, hogy a legszebb kirán-
dulási helyét is szívtelenül megfosztja.

Megfájdult szívünk, és eszünkbe jut az erdő
örvény! Önként azon kérdés lebeg szemeink
előtt, hogy szabad-e egy vidék, egy város kö-
rül összes erdőségeket minden rendszer nél-
kül devastálni? Nem volna szabad. És mégis
úgy van nemcsak nálunk, de mindenfelé.

Mert az erdőpusztításnak szomorú követ-
kezményei nemcsak egyes kisebb területe-
ken, de az európai Középtenger vidékén is
érezhetők, így Görögország, Szicília és Spa-

nyolországban, ahol ma fele is alig képes meg-
élni a lakosságnak, az is nyomorúságosan. A
Dunának és a többi németországi folyóknak
átlagos vízállása is jelentékeny mérvben fo-
gyott az utóbbi évtizedek alatt. Ellenben a
szélsőségek, u. i. a szárazság és vízáradás vál-
takozása növekedett. Minden vízszabályozás és
parterüdtési munkálatok gyöngye és hiábavaló
örvendszabályoknak bizonyulnak a pusztító
elem ellen, mindaddig, míg a baj forrása be-
nem dugatik. Az erdőnek előrehaladó pusztí-
tásával jár, hogy vízáradás és folyamkiszá-
radás, a felhőszakadás és tartós szárazság, túl-
forró nyár és igen hideg tél, egymással mind-
inkább váltakoznak; az éghajlat rosszabbá lesz
a talaj mindinkább kiszárad és terméketlenebb,
ennek következtében aztán a lakosság is sze-
gényebb és kevesebb lesz és a legutolsó kö-
vetkezménye a teljes erdőpusztításnak, egész
vidékek pusztulása.

A rossz erdőgazdaságnak következményei
a hegylakókra éppen úgy, mint az alvidékiekre
egyenlően érzékenyek. Tudvalevőleg valamen-
nyi folyóvíz jelentékeny mennyiségű szilárd
alkatrészeket, földet, kavicsot és sziklatörme-
léket visz magával, a mely ott ülepedik le, a
hol helyet talál. Tartós, erős eső, felhőszaká-
dás vagy hirtelen olvadó hó következtében a
hegyek oldalain és völgyeiben összegyűl az
árkokból és szakadékokból lemosódott anyag,
a hegyi patakok folyókká dagadnak és a völ-
gyekben széltelesen kiterjednek, a szántóföldeket
és mezőségeket elborítva, házakat, fákat és
termő földréteget magukkal sodorva. A hol
száraz erdőségek vannak, s a fatörzsek, a nö-
vényzet és hulladék a lefolyó víznek akadályt
gördítenek útjába és folyását lassítják, a hol
a fák gyökerei a fölnek és törmeléknek fel-
válását akadályozzák, ott a veszély sokkal ki-
sebb. A víznek nagy részét beissza a föld, fel-
szívja a gyökér és függve marad a fák leve-
lein. A moszatok és hegyi növények is alig
bízható mennyiségű vizet fognak fel számtalan
levelecskéik közt, úgy hogy rendellenes csa-

padék vagy a tavaszi olvadásnál az iszapnak
és törmeléknek lemosása megakadályoztatik.

Fanélküli vidékeken ellenben a talaj mont-
hetetlenül ki van téve a csapadékoknak és a
napsugaraknak. Rövid idő alatt az egész, kö-
tésétől megfosztott termőföldet lemosa a vad-
viz, vagy pedig a nap égési porrá és a viha-
rok söpriki el, és a mezeten szikla jön min-
denütt napfényre. Ezer meg ezer mély árok
és szakadék barázdálja be a lejtőket, a melye-
ken át az esővíz és patakok rendkívüli gyo-
rasággal futnak le. Ha az erdővel, mint az gyak-
ran megtörténik, a gyökér-törzsek is kiirtat-
nak, akkor nagy mennyiségű kavics és por
szabadul fel kötelekétől, és ha azután csak egy
felhőszakadás, avagy gyorsabb hóolvadás áll
is be, akkor az egész tömeg mozgásba jön és
romboló erővel rohan a pusztulásnak előbe-
néző völgybe le.

De nem csupán a hegyes vidék, hanem
vidékünk is szenved e kaviccsnak és iszapnak
folytonos lehordása által. Az Ipoly medre mind-
inkább emelkedik, s a vízáradás mindig gya-
koribb. Ha már most e bajnak fenyegető kö-
vetkezményeit — a mennyire lehetséges —
elhárítani, vagy legalább is mérsékelni akar-
juk, akkor a baj forrásánál kell mindent el-
követnünk, az által, hogy a még meglévő hegyi
erdőségeket óvjuk, a megrongáltakat helyre-
hozzuk, a kivágottakat pedig lehetőleg újra
befásítsuk. És e munkában kell, hogy közre-
működjön úgy az állam, valamint a község
és egyes birtokos, valamennyi a saját jól fel-
fogott érdekében; a tudatlanok felvilágosítan-
dók, a rosszakaratúak felelősségre vonandók;
— csakis így lehet eredményre jutni. Termé-
szetes, hogy azt nem követelhetjük, miszerint
több évtizedek bűnét néhány év alatt jóvá
tegyük.

Kíváncsinos tehát, hogy a jónak és helyes-
nek ismerete, a tudományos és gyakorlati fér-
fiaknak mindenfelől halható ama felkiáltása:
„Óvjuk az erdőket!“ ide a mi felvidékünkre
is elhallatszék, s kiáltó szó ne legyen a pusztába.

TÁRCZA.

Ábránd.

(E emlékkönyvbe.)

Először a szemek szívérványos kéke:
Hol a mosolyoknak se hozza se vége,
Melyek a szív titkát szavakra hangolják,
A mely bűt regeid kedvő varázsolják,
Tölök elhalványul a csillag az égbe,
S itasan hull alá a nagy mindenségbe,
E szemek sugári szívembe lövettek,
S mennyel szerelmet, vágyakat növeltek.

Aztán, hogyha édes szavaid beszélnék:
Csendesül ságása az éjszaki szélnek,
Hébe patak megáll, a fatető h. ligat,
A csattogány tanul, s nincs vége a dalnak...
Mosolyg a fájdalom, zéphirek regeinek,
Mélán a fuvallom, — mind — gyönyörbe esnek;
Oh ez égi szavak édes hangzása:
Földönteli élet, s a szív olvadása.

Hátba — a kéz kézbe, az ajk ajkra olvad,
Szegényében a nap hője eloszolhat.
A villanyár megáll a szélnek rohamában,
A zenith és nadir változik pontjában,
Hőlygő csillag pihen távol messzeségben,
S terem új világot, a nagy mindenségben.
Nem olyan meleg a gránit olvadása,
Mint a milyen tüzes csókod csattanása.

A pinczók titka.*)

Körül-belől háromnegyed éve mult ezen esemény-
nek, melyet leirandó vagyok, s mivel ezen idő alatt
daczára szigorú figyelmemnek, nem hallottam, hogy

*) Ezen érdekes esemény leírását következő levél kapcsá-
ban vettem: „Tisztelt szerkesztő úr! Ha jónak látja ezen eseményt
lapja tárczájában nyilvánosságra hozni, használja fel; a dolog ké-
nyes helyzeténél azonban természetesen fogja találni, hogy an-
nyan maradok.“ Ezen közlemény, ha nem is úti meg a tárczaszikk
mértékét, de miután oly megtörtént dolgot ír le, mely esetleg egy
titkoszatos bűntény leleplezésére szolgálhat, a beküldő kívánsága
szerint felvettem a tárcza rovatba. Szerk.

valaki titkoszatosan eltitánt volna városunkból, a nyil-
ványosságnak adom át ezen rejtélyes eseményt.

Az illető érintettek megtudhatják, hogy semmire
oly titkoszár, hogy idővel napfényre ne jöjjön.

De beszéljenek a történetek.

Mult év június hava egy tikasztó délutánján ki-
fele ballagtam a pinczékhez, mint városunk egyedüli
kirándulási helyére, remélvén, hogy vagy útközben,
vagy kint találkozzom valakivel, mint máskor annyis-
zor, kivel elbeszélgetve, néhány kvaterka mellett, meg-
várjuk, még az idő meghűl, s mi majd hűvösen haza
mehetünk. Ezuttal reményem nem teljestült, mert egész
uton nem találkoztam senkivel.

Mit tehettem, ki izzadva és szomjasan, bementem
pinczémbé, és pár pohár bort nyolhon megittam, arra
kényelmesen kiültem pinczém ajtájába, várván a sze-
rencsét, talán csak vetődik valaki erre, magányomba
elgondolkozva hittem jó ideig, mire rendkívüli álmos-
ság fogott elő, az idő még mindig meleg volt, bár már
alkonyodni kezdett. Én bezártam pinczém ajtáját s
kissé lebevertem a sübe a pincze felett, s megvallom
a hőség, a bor az est csendessége, a víz lakóinak egy-
hangú brekegése, rövig idő alatt mély álomba ringatott.
Nem tudom meddig alhattam, egyszerre néhány vastag
vizecsepp arczomra hullt s fel ébresztett. Eleinte azt hit-
tem, valaki éretlen tréfával illet, s mintegy mérgesen
pattantam fel, de nem csekély volt meglepetésem, mi-
dön észre vettem, hogy oly koromsötétség vesz körül,
hogy végkép nem lehetett egy lépést se látni. Gondol-
koznom kellett hol vagyok, ekkor az eső már sűrű nagy
cseppekben hullt. Nem maradt más hátra, mint behu-
zódnom a pinczém torkába, mely elég tágas volt arra,
hogy az esőtől megóvjon, menydörgés is hallatszott már,
tompá dörej közt a távolba villámlás látszott, azt hit-
tem egy kis nyári zápor, mi ily rendkívüli meleg na-
pok után szokott bekövetkezni, gyorsan jón, gyorsan
hull, gyorsan megy tovább, könnyű lesz bevárni, még
elmulik. Az idő késő lehetett mert semmi neszt nem
hallottam magam körül, csak a mindinkább közelgő
zivatar döreje rozskotette meg a levegőt, s mondhatom
nem egészen kellemesen éreztem magam, így magá-
nyosan sötét éjbe körülbelől éjfél tájba. Jó ideig tar-

tott a zivatar, de már elhuzandó félbe látszott lenni.
Gondoltam, hogy indulhatok hazafelé, de utána követ-
kezett egy sűrű nyári eső, mi már tovább szokott tar-
tani, nem volt mit tennem mint tovább várni, vagy
tizenöt perczig alhattam így, egyszerre egy alak sur-
surra el épen előttem: nem előzte meg semmi neszt,
aszert lepott meg annyira, engem azonban a pinczetor-
kában észre nem vehetett, amennyire a sötétben kivehet-
tem, női alak volt, magas termű s rugékony könnyű
járással, megvallom kissé össze borzadtam, de csakha
mar erőtvett rajtam a kíváncsiság, kidugtam fejem, s
utána nézve csak homályos körvonalat láthatam a
sötétben, azt kivételtem, hogy meg állt tőlem talán a har-
madik pincze előtt. Különös gondolatok csikkantak
agyamban, ki lehet ez? mit kereshet ily roppant sötét
éjszakán egészen egyedül? s. a. t. nem álltam meg-
vallani, hogy bár önmagunk előtt is resteljük rendez
körülmények közt, a kísértetekben való hitet bevallani,
de ily helyütt, éjszaka az ember még kevesre le gon-
dol, amidőn így tündököm, nem kellene e meglepetés.
Lépteket hallok a város felőli oldalról, s miként gyora,
kemény lépteiről meg ítélttem, férfi lépteknek kell
lenni, én vissza buzódtam, a félelem a kísértetekbeni hit
egészen elenyészett, de mi a kíváncsiságot illeti, nagyobb
öröt vett rajtam mint a világ összes asszonyain vebetne.
Látni most is igen keveset, bár szemem már hozzá
szoktak a sötétséghez, annál inkább megerősítettem
halló érzéseim, hogy valamit megtudjak; a férfi épen
azon uton előttem haladt el, s ott állt meg a hol a hőlgy
állott, de egy szót se szóltak; én legalább nem hallottam,
csak a pincze zár nyikorgását, az ajtó nyílását s mintha
gyufa gyújtást véltem volna látni az ajtó réssein, az-
zal a pinczeajtó bevetődött. Elhatároztam, hogy nyo-
mába jövök a dolognak, bár nem illő leskelődni, de
nem bírtam ellentánni kíváncsiságomnak, észszednek
tartottam azonban várni bizonyos ideig, s aztan oda
sompolygok a pincze ajtához. Midőn már az időt elér-
kezettnek képzeltem, hogy rejtekemből kibújhatok, nem
csekély szívdobogással utam arra veendő, de a tá-
volból ismét dörgésszerű zaj megállásra késztetett, ta-
pasztaltam a képzeltet fel volt csigázva, mert mint ki-
derült, kocsirobaj volt, mely a nagy hidon jött át, azt

A honi ipar és a társadalom.

„A törvényhozás, az iparosok és a sajtó azt mondják illik Fülöp spanyol király-lyal: Én megvettem a kötelességemet; bíborok (tiszti fogasú küldetés) te-nye meg színtén amit tehet”
Csapregény János.

A törvényhozás a hazai ipar érdekében meghozta az 1881-ik évi 44. t. cikket, a melyben nyújtott állami kedvezmény miatt gyáraink órvendétesen szaporodnak, s a törvény életbe lépte óta 67 gyár létesült részint létesülésként van. Legújabbban pedig megalkottatott az ipar törvény.

Az országos kiállítás iparosaink megmutatták, hogy a nyugati államokkal az ipar terén versenyképesek vagyunk.

A társadalom és kereskedőink nagy része pedig még ma is a külföld rabja, nem képes a nemzetgazdasági eszmékkel lépésben haladni, s a hazai érdekeit nem viseli kellőképpen szívén.

Kéba előítéllettel ragad meg mindent, ami külföldi, a dobja el ami honi ipar.

Eltekintve a pamut szövetektől, hol 79 millióval, a len szövetektől, hol 8, a juta árúktól, hol 12, a gyapjú szövetektől, hol 48 millióval több a behozatal mint a kivitel, mely nem egyedül a társadalomnak képezi bűnét. Csak a társadalom és részben kereskedőink vádolhatók azon 4 millióért, mely férfi ruházat fejében; az 5 millióért, mely szálak 4 millióért, mely papíros, 2 millióért, mely cipők, calzák, 3 millióért mely fabútorok fejében szivarog ki külföldre.

18—20 millió forintot tesz ki ezen összeg évente, mellyel a társadalom és kereskedőink bizonyos része, megkárosítja a hazát megrovóidit az ipart, s fokozatosan nehezíti önmagát megélhetését.

As a garas, mit a honi iparért adunk, a miénk marad, csak egyik szobunkból a másikba tettük, a mit a külföldért, az — reánk s a nemzetre nézve elvesztett, azaz szegényebbek vagyunk.

Magyarországnak nincs kibővíteni való pénze; nyers terményeink értékesítése évről-évre nehezebbé válik, s az őstermelő folyton drágábbban termel, az adóhátról 46 millió forint kepvissel, s a társadalom bizonyos része még ma is úri tempót lát benne, ha a kabát gombjára rá foghatja, hogy Bécsből került ki.

Menetelt volna ez úrhatnemesi viselkedés, — ha itthon nem lennének képesek hasonló minőségű jutányosabban előállítani, így azonban nem.

A fővárosi cégek hirdetésein ott diszlik már a hazai szó; a vidéken akad még elég kereskedő, ki annyira hátra van, hogy szegénylenőszit valamely árújáról elmondani.

Van elég köztük, ki ajk bigyesztve szemléli a tartós hazai ipart; s dicséri föl égre földre a külföldről hitelbe hozott ócskaságot, mely csak szemre készült. Kiszámíthatatlan károkat okoz a kereskedők némelyike hazai iparunknak; ugyanis a külföldi gyártól hitelbe megveszi az ócska lim-lomot a hitelbevesztegeti el védőinek, s ha a védő nem fizet nem ő, hanem a gyáros veszti. Különböző olykor megcsik, hogy a gyáros akkor is veszti, ha védő becsületesen fizet a kereskedőnek.

Ezzel nehéz versenyezni a hazai iparosnak, ki nek boltja nincs, ki kirakodót reklámoz nem csinál, s az előbb leírt kockázattal hitelt nyújtani védőinek nem képes, mert a társadalomban sok az olyan ember, kinek már csak efféle kereskedőknél van hitelle. Vesz is nála évente p kérész inget; hogy kifizesse, arra nem is gondol; talán kifizeti majd az apja vagy a babája.

Kerülne a társadalom egy része örömet az efféle kereskedőket, s örömmel venné a hazai ipart; de nem tudja, hol kapható az; s hogy ezt nem tudjuk, kereskedőink maguk az okai.

Van azonban a társadalom sok, ki vagy elfogultságból, vagy föltűnési viselkedéssel rajong a külföldiért és utálattal fordul el a hazaitól.

tapasztalva ismét vissza buzódott rejtekembe, gondolván hogy talán még valaki jöhet a már bettőböz, nem is kellett soká várakoznom, a kocsi ugyan nem ballottam jönni, de gyors lépekkel közeledett valaki s amint előttem elhaladt, tisztán halotam sítsége okozta zihálását, megösmerni azonban képes nem voltam. Az illető mindenbizonnyal nélkül a másik kettő után ment s egész erővel belökte a pince ajtaját s eldönt bel-sejébe.

Tovább ki nem álltam rejthelyemben, s óvatosan oda lopóztam a pince ajtóhoz, de se világosság se beszéd nem riasztott el a pince ajtóól, s én elhatároztam, hogy az ajtóval szemben, a sűrű bozóttal foglalkozó állást, mindenestre megtudandó, mi történt ott? Amint meghúztam magam, bár kissé kényelmetlen helyzetben mert minden nedves volt, kibár a eső megszűnt, csak a fákrol csepegett rám, nem sokára egy csemény majd kingeresztett helyemről mert mintha heves szóváltást hallottam volna, utána egy nehéz zuhanásos hasonló robaj, egy éles sikoltás, mire az ajtót hevesen kinyitották, s láttam a nő alakot kilépni s igen gyors lép-tekkel elmenni, mégpedig nem a város felé de ellen-kező irányban, megdermettem izgatottságomban; pár perc múlva egyik férfi is kilépett, szíjjel tekintett az éji homályban, bezárta a pinceajtaját, a lakatot is, s gyorsan távozott a város felé. — Répzelhetik izgatott agomat, nem tudtam mit tegyek; lármát ücsök e, elő- hívjam a pincsedőrtket, kinyitassam a pinczét, ezt gon- doltam legelsőszörűbbnek, talán egy ember életet men- tek meg — de újra mást gondoltam, ki tudja, gondolám mily család drámáról lebbantem fel a fátvált; van é jogom erre mindezeket meg fontolva várakozásra ha- tároztam magam; hiszen talán eljőnek a harmadikért, akár el akár nem, hogy egy a pinczébe maradt, azt biztosan tudtam. Soká várakoztam de semmi nem, csak a fák esendos zúgása volt halható, én lassan kímász

Pár év előtt láttam oly úri embert ki megvette a lópokrétot husás Áron takarodónak, melybe barátai — kik felöltöttek — bele süttették Párizst. Vao elég, ki ennél bo'ondabhat is elkövet.

Ismerek többeket kik birlapi hirdetés után indulva vettek meg haszonosan külföldi lim-lomot, s nem okulva a leckén, pár nap múlva külföldi ágensnek ültek fel és vettek szákbac macskát.

Es iparosaink, — dacára, hogy a társadalom egyesült erővel és egyesületek útján nem pártolá; da- cára, hogy a kereskedők leirtfaja ellen kellett és kell küzdeniök, az országos kiállítás kivitták a külföld méltánylását és bámulatát; monnyival nagyobb lenne az eredmény, nagyobb az anyagi haszon, ha a társadalom, iparosaink és kereskedőink egyesült erővel ka- rolnák fel a honi ipart!

Egy fecse nem csinál nyarat, egyes ember hasz- talan küzd az áramlat ellen, sokak egyesülésében van az erő.

Csak hogy a társadalom nagy részének szemében oly csekély pont a honi ipar, hogy fölfelegesen tartja azért csak szót is emelni; s nyereségnek véli, ha 10 krral olcsóbban vett meg egy pár cipőt, mely Bécsből került ide; pedig az a 10 kr. már nem az övé, hanem a szűkölködők és a koldusoké. Lehet különben, hogy csalódom, s azon 10 krt, melyet ő az ipartól elvont, más fizeti meg a munkát kereső vándorlegénynek he- lyette, vagy koldusnak, kit az iparos szorított ki nap- számos munkájától.

Magánaink felkarolják a képzőművészetet és élükre egy miniszter áll; hercegprimásunk egyszerre 20,000 forint adott a kat. legényegyletnek, és szavaiból reményt merítettünk egy szebb jövőre. Trefort hazai gyártmányból készített öltözékét és nyilatkozata sze- rint semmivel sem rosszabb a külföldinél. A társada- lom bizonyos része pedig, midőn már egész apai örök- ségének nyakára bágolt; kibúza a szebből egy f-gpisz- kálót és azt mondja:

„Baachadtoam Beceebbauch boochzatham“
H. S. Gy.

A mi tótjainkról.

Nógrádmegyében, hála istennek, nincs nemzeti- ségi kérdés, ami azt bizonyítja, hogy a hazafias érzelmi intelligencia megfelel azon legfőbb hivatásának, mely szerint a nép szellemi, erkölcsi és hazafiai vezetője tar- tozik lenni.

A mi németjeink, tótjaink jóérmelműek; szívesen beszélnek magyarul, örömmel karolják fel mindazon intézményeket, melyek a közművelődés előmozdítását célozzák. Azonban tagadhatatlan, hogy az újabb nem- zetiségi mozgalmak, melyeknek híre lapok után a nép közt is eljutott, némi figyelemben részesülnek. A tót „nemzeti irány“ képviselői olykor olykor megfordulnak a nép közt. Tudomásunk van róla, hogy egynehány ily ágens megfordul nálunk is, és a köznép rétegeiben keres talajt működésére.

Ugy látszik bizonyos tekintetben van e titkos mű- ködések eredménye — a mi tótjaink között; ameny- nyiben a Turóc-Szt. Mártonból importált magyar nem- zet ellenes tót lapok igen kezdének terjedni. Ama bi- zonyos „Národni Hlasnik“, mely miatt ez előtt néhány évvel felszólalás is történt lapunkban, ma már több példányban jár megyénkbe.

Ez figyelemre méltó jelenség, annál is inkább, mert tudjuk, hogy a nép a maga jóhiszeműleg olvassa az ilyen rossz irányu, de a nép minden gyengéjének bizelgő lapot, mely annál csábítóbb, mert egész évre csak egy forint az ára!

A mi jó néptünk az egy forintot könnyen nélkülö-

tam rejtekemből, az ajtóhoz menve halgatóztam, s csak ugyan mintha mély börgést, hallottam volna a pince mélyéből, nem merem azo han „most“ határozatlan ál- litani, mert lehet hogy felségságzott képzeletem ezen ál- ólték után, a rendkívüli izgatottság hallatva volem azon rémes-hangokat, én vissza mentem előbbi rejte- kembe, várván a bekövetkezendőket; soká vártam, anyi- ra, hogymár a keleti pir látszott az égen; megvártam még meglehetőse világos lett, s vizsgálat tárgyává tet- tem a pince előtt a tért, határozottan meglehetőse kü- lömböztetni a három nyomot a puha ázott földben, sőt azt is, hogy kifele csak kötféle nyom vezetett, így min- gen családós kíván zárva, s biztosan állíthatom hogy egyvalaki a pinczébe maradt. Megvártam még a nap feljötti s aztán haza mentem, feltettem magamba, jövő éjjel ismét kimegyek, s figyelemmel kísérem a további történéseket.

Ezen egész esetről mostanáig senkinek sem szólt- am otthon sem, inkább magamra zudítam a nehez- telős sáporát, a reggelig tartó mulatozásért, bár fel- tűt ott, hogy legcsekélyebb jó kedv sem látszott rajtam, sőt ellenkezőleg izgatottan vártam az estét, de vacsora után le dültem nem akaráván a házi békét to- vább is zavarni, oly elhatározással azonban, hogy ha mind alszanak, kimegyek; de a nagyizgalom után anyi- ra el aludtam, hogy csak reggel ébredtem fel. Másnap aztán kimentem vizsgáldotam, kérdöttem a pince őrt volt é ott valaki nap közbe, de természetesen semmi csi- zatos kérdést nem merem közzékiatni, csak annyit tud- tam meg, hogy voltak ott napközbe, sőt valamit repa- ráltattak kőművessel.

Mi lett azon harmadik emberből? hova tűnt, elvit- ték é más éjjel? vagy mi történt vele azóta, nem tud- hattam meg, pe meg mindég éber figyelemmel vagyok ez ügy iránt.

Íntehvén előszét, és őrdl, hogy van mit olvasnia. Csak kevesen sejtik, hogy mi e lapnak a tulajdonképesi iránya.

De nézzünk szert a nép legközvetlenebb veze- tői, a lelkesek és tanítók kiterjeszthetők figyelmüket a nép olvasmányaira, és irányt adhatónak az irány- talanoknak.

Vannak igen szép népies, könnyen érthető magyar könyvek és lapok, a melyek szintén olcsók; vannak vallás-erkölcsi magyar kis füzetkék, melyek 2—5—10 krajczáron kaphatók. Ezeket kellene az olvasni szerező népek ajánlani!

Es ha találkozunk olyanok, a kik csak tótul sze- retnek olvasni, ám olvassanak olyan tót lapokat, a me- lyek határozottan magyar szellemben vannak írva. Hogy a felvidéken annyira elhalmozott a hazaelőnes sajtó, annak legfőbb oka az intelligencia, mely a tót népet elhanyagolja, és engedi oly kezébe jutni, melyek ki- felé irányítják a magyar hazából.

Az intelligencia legyen okosabb. Ne hanyagolja el e nép szellemi érdekeit. Vegys észre azt a mozgál- mat, mely a felvidéken és különösen a fővárosban a közművelődés érdekében megindult. Karolja fel a ma- gyar, a tót, a német és oláh népet egyiránt. Buzdítas a közös haza szeretetére.

A mi pedig a fentebb említett tót lapot illeti, an- nak meggyénkből való kiiktazásbőlése legjobb eszköz a hazai tót közművelődési társulat által a köznépszá- mára kiadott „Vlast a Svet“ című hazafias irányú ké- pes lap, melynek mutatóványozását Kövy Tivadar ur után mi is kaptuk, s melyet az illetők figyelmébe ezennel ajánlunk. Ha már a liberális sajtótörvény után nem lehet betiltani még a rossz lapot sem; így- kezünk társadalmilag hatni ellene jó lap ajánlása ál- tal, úgy a hogy azt Kossuth is ajánlotta, midőn nem régen e tárgyról írva ezeket mondá: „a hazafiatlan irányú társadalmi tevékenység mérge ellen a legjobb antidotum a hazafias irányú társadalmi tevékenység.“ És ismét: „a felvidéki magyar közművelődési egyesü- letnek minden kitelhető módon támogatni kellene azon hazafias érzelmi tótokat, akik abban fáradoznak, hogy nemzetiességük tagjait a panszlavizmus mótelyétől meg- óvják.”

Vigyázzunk mi is megyénkben lakó derék tót- jainkra; és óvjuk meg őket a panszlavisztikus szellemű lapok mótelyétől!

A közönség köréből.

A Nógrádi Lapok 17-ik számában a helybeli pártátlak el- len megjelent incrimációban a finyás szája „polgártársak“ nem tudom, de nem is kerestem, azonban sejttem, hogy milyen „szem- pontok“ vezéreltek; abban az egyben igazat kell neki adom, hogyha valahol, akkor első sorban a pártátlakban kell, hogy píl- dás tisztaság ura kodjék. A mennyiben, pedig az én feletem, mint a mely Villó, Major és közvetlenül előttem Zahornácsky és a- jező volt, talán leginkább szúrja az illető t. polgártárs szemét, bátor vagyok a következtetést megjelyezni.

Aláírott nem sorolom magamat a „pártátlak“ közé, mert én a pártmesterséget tanulom, azt 20 éven földi, és helyben mint önálló mester 12 év óta gyakorlom.

Nem törődöm az itteni versenyekkel, hanem mesterségem és csésem becsületét, valamint az igen tisztelt közönség jóde igényeit tartom szem előtt. Ennek közönség a szerencsét, hogy helyben legelőbb rendű házak állandóan nálam vannak a sít- ményt, és hiszkelhetnek azaz, hogy meg vannak elégedve.

Meg engedem, hogy némely sítet — de igen ritka esetben — talán kevéssé sikerül; azért általában véve sítetményeimet külső kiállításra, isre, vaj és tejtartalomra és különösen nagy- szára nézve bármely vidéki város, sőt a főváros pártátlaknyi mellé is oda merem állítani, és ha a versenyt meg nem állják, akkor a zsidó-pártátlakot átengedem a t. incrimáló polgártárs- nak és felcsapok utcaasprőnek.

Végül minden embernek a szája iszt épp oly nehéz elta- lálni, mint rosszalni azt, hogy ha valakinek, például az enyém- nél silányabbnak elismert sítetmény iszik, csak azért, mert abból 8 darabot kap 10 krt, és nem hatot.

Különböző nagy kérdés még az is, vajjon a felsőházi pol- gártárs által vágyva várt valahozann ide szerencsétlenkedő párt- mester némely úri embernek a szája iszt eltalálja-e úgy, miként azt közvetlen elődöm és neje észrel felértették.

Legvégül tessék risztát tartatni a s többi kűst az én sít- tőműhelyemet is bárkinek, bármikor megvizsgálni!

Szívesen látom.

Lehr Ferenc
pártmester.

H i r e k.

Előléptetés. Dr. Bogdán Mihály ár a nógrádmeg- yei 52 ik honvédszászoldaj század orvosa, szed orvosá léptetett elő.

Áthelyezés. Jozsenszky Béla szecsenyi járásbí- nági segéd telekkönyvvezető, ezen minőségben az egri kir. törvényszékhez helyezett elő.

A salgó-tarján athleti ünnepély. S. Tarjánban élénken folytak le a husvéti ünnep-ek. A b. pesti Achil- les egylet tagjai rándultak oda, s ezek csináltak ott még soha nem látott dolgokat, hogy az egylet szép csőljait a vidéken is terjeszkék, s hogy a kerékpárnak ott is híveket szerezzenek. Az egylet tagjainak egy

része Nógrádmegye székvárosán B.-Gyarmaton keresztül utaztak Salgó-Tarjánba Vermes Lajos vezetése mellett. Vermes Lajos heted magával ápril 24-én d. u. fél ötkor érkezett B. Gyarmatra. Vele jöttek: Kaszás István (aki legközelebb járta meg velocipedjével Páris és London) továbbá Vándori József, Vuita István, Szaboda Gyula, Gerstl Sándor. Ezek itt Reményi Károly városbíró élén Satranyavasky Géza kir. közjegyző, Sulcs Lajos tűzoltó parancsnok és a lapok szerkesztője által fogadtattak. A vendégek megtekintették a megyeházat, majd Prónay Béla börtönfelügyelő úr kézséges kalauzálása mellett a nagyszász fogházat, a tűzoltó helyiséget a B.-Gyarmat több nevezetességeit. Este barátságos vacsora volt Dániel András vendéglőjében. Tíz órakor erős kürt jelzés volt halható az utcán. Ekkor érkezett meg az Achilles egyesület két dérké tagja, névszerint: Bartay Oszkár és Sándor Ákos. A két athleta a b. post-gyarmati utat 6 óra alatt egy húszomban tette meg, s az ismeretlen utat sőtőtben is minden baj nélkül tették meg. De bezzeg éhesek is lehetnek, mert a vendéglőbe léptékkor első szavok az volt: „enni adjanak!” Be is vettek egy két porciót szőlőt, B.-Gyarmatról reggel 8 órakor indultak el és Szécsényen át, mint tudósítónk elbeszéli S. Tarjánba a déli órákban érkeztek. Itt imponans fogadtatásban részesültek, a fogadtatásnál a bányatársulat zenekara egy csigány zenével működtek közre. Ebéd Barolla Henrik úrnál volt. Este ismerkedési estély a vasgyári kaszinóban. Másnap reggel ápril 26-án a Vadász című szálloda előtt volt a gyülekezés, innen történt a kirándulás a vasgyár és a bányák megtekintésére. Délben 200 terítéktől dísz ebéd Szaboda Jakab vendégszerető házában. A versenyek d. u. 4 órakor vették kezdetüket, a mikor is 22 kerékpáros vonult fel a nagy vásártérre. A gyaloglók, közül (3000 méter távolságra) elsőnek érkezett be Kolener Barna 17 perc 58 mp. alatt. Ő nyerte el az ezüst érmet. Második volt Follinusz Árpád 18 perc 20 mp. alatt. Bronz érmet nyert. A kezdők kerékpárversenyén győztek: Kolener Barna és Nagy Gyula. Az első 2 perc 15 mp., a második 2 p. és 19 mp. alatt tényleg meg 1000 méter utat. Az első ezüst érmet a második bronz érmet kapott. A futók versenyén első díjat Sándor Ákos, a másodikat Bartai Oszkár nyerte el. Az első az ezer méter távolságot 3 perc és 4 mp. alatt, a második 3 p. és 48 mp. alatt futotta be. A kerékpár versenyzők közül első győztes lett Vándori József, a második Filippovics Emil, az első az 5000 méter távolságot 12 perc 40 mp., a második 12 p. és 40 mp. alatt járta meg. Vándori a hőlgyek tisztelet díjaként az ezüst érmet Filippovics pedig a bronz érmet nyerte el. A futók akadály versenyén az 1000 méter távolságot első megiette Sándor Ákos 3 p. 11 mp. alatt, második: Nagy Gyula 3 p. 26 mp. alatt. Az első ezüst, a második bronz érmet nyert. A kerék párosok akadály versenyére 2000 m. távolság lett felvéve. Első győztes Filippovics Emil, második Vuita István. Súlyemelésnél Vermes Lajos 50 kilm súlyt rudat 26 or, Brózer Lajos 25-5r emelt fel. Az ezüst, és bronz érmet nyert. A távol ugrásnál Bartai Oszkár b. m. és 90 cm., Follinusz Árpád 5 m. 65 cm szélességet ugrott. Az első ezüst, a második bronz érmet nyert. Legérdekesebb volt a birkozás. Jelenkeztek: Vermes Lajos, Follinusz Árpád és Horváth Bertalan. Vermes legyőzte Follinust, de Horváth az előbbi kettőt: Vermes és Follinust leteremtette. A kardvívásnál részt vettek Sándor Ákos és Kaszás István. Az első ezüst, a 2-ik bronz érmet nyert. A műtornászatnál babér koszorút nyertek: Vermes Lajos és Rüh Géza. A verseny után az érme a bál teremben Csathó Sárika által tűztettek fel. A bál reggel 5 óráig tartott a 36 pár tánczolta a négyeseket. A tánczműködésen résztvettek: Csathó Bazella Józsefné, Dap-Gyuláné, Deli Zeigmondné, (Fülök) Gönczöl Jánosné, Garab Elekne, Kolbenhayer Rozsóné, Fost Imréné, Herkály Imréné (H.-Terenne) Hegedűs Viktorné, Jungman Mihályné, Keczeri Istvánné (Losoncz) Kócsy Gáborné (H.-Terenne), Laczúr Tót Erzsébet (M. Vereboly), Jusz Vinczéné, Okolicsányi Lajosné, öz. Rühint Károlyné, Tamás Elekne, Szaboda Jakabné és dr. Vajda Ferencné. Ott voltak továbbá a Barolla nővérek, Horváth Ilonka (H.-Terenne), Keller Margit (Szörösi pusztai) Kohári Malvin, Mauke Zsuzsi (Losoncz), Nigrinyi Riza, Rides Erzelke (Gyongyos), Szalay Ilonka stb. Az athletikák teljes névsora a következő: Vermes Lajos, Kaszás István, Vuita István, Bartai Oszkár, Sándor Ákos, Filippovics Emil, Eögel Mór, Szabó Sándor, Günter Károly, Kosztovics László, Hajek Győző, Mandel Vilmos, Réni Róbert, Muzsik Béla, Woblikampfván, Vándori József, Gerstl Sámuel, Bódog Zeigmond, Kolener Barna, Follinusz Árpád, Bajkai József, Nagy Gyula, Barolla Andor. A turisták közül (37k gyalog jöttek: B.-Pestről S. Tarjánba) következők vettek részt a versenyeken: Brózer Mór, Podeczky Gyula, Fossberger János, Ebaczky Jenő és Béla, Záradorsky Alfréd, Röh Géza és Krausz Mihály. Rozs néven vette mindenk, hogy az ünnepélyektől Szilárdy Ödön rendező bizottsági elnök és Plachy József r. b. alelnök távol tartották magukat.

Hymen. Weisz Márk szügyi bírók az ápril 24-én jegyzte el Svarhs Otília házasságát, náhai Svarcs Fridman volt b.-gyarmati lakos szűz és kedves leányát.

Milován János mince többé Villámcsapásként hatott a távirati hír, melyet a lapok t. szerkesztője csütörtök reggel Budapestről küldött a család egyik tag-

jához és a város helyettes bírájához, hogy Milován János, a közszert és becsületben álló ügyvéd, a társadalmi életünk egyik legkiválóbb egyénisége az 'nap (ápril 29-én) viradat előtt kiadta nemese lelkét Budapesten, hová előtte való nap, gyógyulás reményében, legbensőbb barátja Horváth Danó kíséretében leutazott. A gyászbir pillanat alatt terjedt el a város minden körébe a csakhamar nyolcs közintézet épületein tódult ki a fekete lobogót jelezve a nagy veszteséget, mely az elhunytban, legközelebb szított családján kívül érte az ügyvédi kamarát, melynek 6 faddhetlen jellemű tagja, a megyét, melynek tiszti, alügyész, továbbá a h. takarékpénztár, a Népkört, az önkényes tűzoltókat, a műkedvelői és a dalegyület, iskolások és ipartestületet, s magát a városi, melynek buzgó képviselője volt. Alig 35 éves, legszébb férfi kora kezdetén ragadta el őt töltök a körlehetlen halál a bár az utolsó két év óta láthatólag színylette bajai, mégis igen fájón esik belényugodni a változhatatlanság. Emleke azonban kitörölhetetlenül fog élni szívünkben, s hogy hantjait is kegyelettel itt őrizhesük többi szerettei itju bajtársaink mellett, csak a közóhajnak tön a gyászos család eleget, midőn legyőző a fővárosi hatóság által az engedély megadása elő gürdített tömördek akadályt, kedves emlékd barátunk holttestemét mégis hazabozta. Oly általános részvétel temetésére pedig, milyen neki jutott jól kiérdemelt tisztályrészül alig emlékezünk; ott volt a város minden osztályának színe java, szegény gazdag egyaránt, a hivatalok és egyesület testületileg, az iskola ifjúság s még az elborult és is részt vett bánatunkban könyvet szórva a hangok zúgásába. Ékes, feliratos koszorúkat pedig a már említett közintézet és egyesületeken kívül a család és az elhunyt közelebbi barátai továbbá a nőidalkör, s a b.-gyarmati ifjúság helyeztek a ravatal és a gyász kocsiira így is kitüntetői óhajtván tiszteletük, becsületük és szeretetüket. Legyen könnyű sirja felett a föld, s a gyászba borult család fájdalmát enyhítse az általános közrészvétel, mely akitől így bucsúzik el, az még ha rövid ideig is, de nem hiába élt. Isten ved, kedves barátunk, tul a síron, a viszonzatlanság!

Reményi Károly városi helyettes bírák Opitz K. rendőr tanácsos kíséretében mult szerdán a helybeli kórházat, továbbá a kösvágó hidat s a gyeptermet telepét vizsgálta meg. A kórházban, hol dr. Keloti Kálmán városi orvos és Braidover János kórházi gondnok kalauzolták, igen sajnós állapotokat tapasztalt, melyek, legalább a legérdekesebbekben, mulhatatlan segíteni kell s mint hiszük egy kevés jóakarát és költ séggel segíteni is lehet. A vágó hid is érz, hogy több mint tíz éve használatuk már anélkül, hogy ott javítást eszközöltek volna. A szakértői felvilágosításokat itt Gaál Lajos városi és Bartai István járási orvos nyújtották az ez ügyek iránt kötelességszerűleg érdeklődő bíróknak, ki tapasztalásai s a bírány mikénti orvoslásáról a képviselő testület legközelebbi rendes közgyűlésének tesz jelentést.

A húsvéti kettős ünnep melyet ez évben minden vallás felekezete egyezre ült meg, város és megye szerte a legszebb tavaszi időjárás mellett vidám hangulatban mult el, megadtuk istennek ami istené, s a földi világnak is, ami a világ; a piros tojások s csillogó ünnepi járták; húsvét hétfőjén pedig özönlött a városi nép a zöld szőlő hegyek alá; baj azonban sohol nem történt.

Milován János elhunyt alkalmából a b.-gyarmati ügyvédi kamara az 6 irodája részére gondnokul Rudacs Zeigmond helybeli lakos ügyvédet rendelte ki.

A bíró választás. Az alig egy hó előtt megüresedett bírói s a Papp László lemondása folytán szintén betöltendő albirói állomásokra Szerényi Gábor járási főszolgabíró ur a választás határidejét f. hó 6-ik napjának (csütörtök) délelőtti 9 órájára tűzte: ki, a városház tanácsstermébe. Mint eddig a választó polgárság hangulatát megértettük, a bírói állásra egyakarattal az eddigi helyettes bíró, Reményi Károly ügyvéd urat óhajjták végleg megválasztani; az albirói állomásra elnyerése azonban előreláthatólag némi küzdelemre fog alkalomul szolgálni, mert sok a pályázó; s leginkább emlegetettek közül ide írhatjuk a Sinkovics Samu, Burian Gyula, Filler Lajos és Trajbár János neveit. Óhajjták mindenesetre, hogy a választás ne legyen csak névleges, de minden ízében a város javát mődités elő.

Az árvízbizottságnak Harmos Gábor, Reményi Károly, Gazdik Lajos és Ticsénsky József urakból álló küldöttsége ápril 26-án helyszíni szemlét tartott azon területre nézve, hová az árvíz által évenként fenyegetett malomutczai és egyéb alsó részek lakói kitelepítendőek lennének. Talált is ily alkalmas területeket a tábor utca végében s a temető mellett, közvetlenül a kültelek aszomszédágában, s remélhető, hogy a tulajdonosokkal: a gr. Zichy divényi senloralis s a kékkel uradalom, továbbá Berczel L. és Schmidt Sándor urral sikerülend a városnak valamely méltányos egységre jutni. A bizottság ez irányban megtesztjavaslatát a város képviselő testületének s aztán befeljeztetnek nyilvánítja működését, mely sokakra nyújtott enyhítést, segítyt s meddönök a jövőre nézve sem mondható, ha megvalósul a fennebb érintett egészésg javaslat.

Francia W. úr a „London szálloda” bérője Budapestén f. május 1-től átveszi a Budapesti közlekedés „letván s főherceg” szállodát, a melyet teljesen új elegáns butorral berendezte, hogy a vendégeinek kívánsáim kielégíthesse. A mint tudomásul kapunk, Francis úr kitűnő szerszerműveltségű és a legkezebb fog új vállalatát viczóság és solid kiszolgáltság által emeli, mire t. olvasóink egyelműt különösen felhívjuk.

El nem fogadott hagyomány. Néhai Herczföld Aron végrendeletileg 200 frtot hagyományozott a b.-gyarmati isz Bétshamedres (imádkozó) együletnek oly megazritással azonban, hogy a tőke Herczföld László által kezeltesse, ki is csupán az évi kamatokat fogná átvezélgatni az együletnek. A végrendeletben kikötött, hogy a Bétshamedres egyület imádkozó tagjai ezen 10—12 frtókáért mindeonap tartozzanak Herczföld Aron lelki üdvéért imádkozni. Az egyület ápril 26-én

tárgyalta a hagyományt, de azt a fentjelzett megszokások miatt el nem fogadta.

Határozás. Bobok Ferencz volt szécsényi kir. járásbírósi végrehajtót, Szécsényben mult hó 25-én kiérték nagy részvét mellett öröknyugalomra. Nyugodjék békében!

A „Magyar-Francia Biztosító-Résztársaság” folyó évi ápril hó 17-én Bittó István 6. Excellenciájára elnöklete alatt 1885. évi rendes közgyűlést tartotta meg. Az igazgatási jelentés kimeli, hogy a folytatott gazdasági vállás és az általa minden téren előidézett forgalmi pangás a biztosítási üzlet menetére is — és a termelői és kereskedelmi tevékenység legfontosabb ágazataival minden más szeltnél szorosabban lévőben összefonódva — bontó és sok tekintetben hátrányos hatást gyakorolt. Eme sajnálatos tény többé-kevésbé a legtöbb biztosító társaságnak mult évi kármadárában meggyőző kifejezésre talált ugyanazt megelégedésre szolgál az igazgatásnak, hogy oly eredménytel lépést a közgyűlés elő, mely a lefolyt és általánoságban kevésbé kedvező biztosítási üzletre és különösen a jág-ágazat passzív eredményére tekintettel kielégítően mondható, s hogy azon kellems helyzetben van — a tartalékok több, mint elégségesen történt javadalmazása mellett — a mult évhez hasonló gazdasági osztályok szeltnél javaslatban lehet. Az igazgatóság újabb bizonyítékát véli ebben látal az üzlet emelkedésének, a mely kevésbé kedvező viszonyok között is megfelelő jövedelmeket helyes kiadta. A tőkebiztosításoknál a nyersdij bevétel 4,462,375 frt 52 krt (az előző év 4,304,154 frt 55 krtja ellenében) tehát 158,223 frt 97 krttal többet eredményezett; folyó kockázatokra teljesen tehermentesen 934,766 frt díjtartalék (a tizta díjak 38% -ja 2%, -kal több, mint az előző évben s 118,000 frttal több a tapasztalatszerűleg szükségesnél) függő károokra pedig 264,606 frt tartalék lett visszahelyezve; az üzlet maradványa 111,783 frt 35 kr. A szállításbiztosítás 1,647,558 frt 35 kr. nyersdij bevétel (a mult évi 1,829,317 frt 51 krt ellenében) tehát 182,789 frt 16 krttal kevesebbet tüntet ki; folyó kockázatokra tartalékul 174,111 frt 12 krt és függő károokra 203,940 frt helyezettett kiadásba, az üzlet tehát 51,310 frt 10 krt nyersdij eredményez. A kimutatott díjbevételek-összeke és az indított-üzlet lassanként való feladásának és a már majdnem teljesen szervezett dírekt üzlet csaknem kizárólagos művelésének következménye. A jégbiztosításnál nyersdijakban 795,663 frt 36 kr. (a mult évi 958,357 frt 98 krt ellenében) 162,694 frt 62 krtal kevesebb bevételeztett. Ez üzlet 29,719 frt 71 krt vezetéssel járt, mely kedvezőtlen eredmény a mult év, számos és érákény károkat okozott, rendkívüli időjárásnak tulajdonítható. A földtermékek árának alacsonyága természetesen a biztosítási értékesítésekkel és ezzel kapcsolatosan a díjbevételek megfelelő kevesebbé vált maga után. Az életbiztosítás 1885. végével 9985 krt-ványval 19,106,463 frt tőke és járadékról szóló biztosítási állagot tüntet ki. Az 1885. évben 97,000 frt összegig felmerült káresek 36,321 frt 89 krtal maradtak a várható halandóságon alul, díjtartalékul 1,428,781 frt 80 kr (343,761 frt 56 krtal több, mint az előző évben) Ezen ágazat nyersdije 45,014 frt 62 krt tesz. A társaság 1885. december 31-én az elemi biztosítási ágban 1,308,167 frt 43 krtal, az életbiztosítási ágban pedig 1,428,781 frt 80 krtal, összesen 2,636,810 frt 23 krt díjtartalékkal, azonkívül 1,434,314 frt 35 krtal agló, árfolyamkülönbséti és nyersdij s külön tartalék fölött rendelkezik, ami 506,314 frt 89 krtal emelkedést jelent. Valamennyi ágazat díjtartalékul összesen 439,601 frt 15 krtal rugak. A társaság által folytatott valamennyi biztosítási üzlet díjbevétele a lefolyt évben tett 7,574,439 frt 01 krt. A mérleg 357,692 frt 06 krtal társaságvesztést tüntet ki, melyből az alapszabályilag előírt tartalékok és díjazások levonása után osztaléknál részvényesekint 30 frank — 6%, aranyban szeltnélik. Az igazgatási jelentéshez fűzött üzleti jelentésből kitűnik, hogy a társaság fenállása óta díjakban 33,811,321 frt 86 krt bevételezett és károkat 22,374,422 frt 77 krt szeltné ki; díj és egyéb tartalékokra pedig — a függő károkon tartalékolt 493,601 frt 15 krt nem is számítva, 4,071,162 frt 57 krt gyűjtött. A teljesen befizetett részvénytőke 4 millió frt aranyban.

Horváth Danó,
felőls markosztó.

**SZOLYVAI
POLENAI
OLENYAI**
szavanyóv zek, valamint
LUHI-ERZSÉBET
gyógyforrás vize, — mindannyian kitűnő orvosi ita-
lok s járványos betegségek alkalmával is nagyhatá-
suk, — megrendelhetők
MARSALK KÁROLY
munkácsai uradalmi ásványvizek bérőjénél Nyiregy-
háza, s kaphatók országszerte minden nevezetesebb
gyógyszertárakban, fűszerkereskedésekben és vendé-
glőkben is.

Hirdetmény.

Balassa Gyarmaton, a Megyeház utcájában létesz s néhai úv. Thomka Károlyné tulajdonát képezett, lakóház a hozzá tartozó btelelekkel szabad kézből eladó. Bővebb értesítést ad Gazdik Lajos B. Gyarmaton.

748—886. sz.

Árverési hirdetményi kivonat.

A b.-gyarmati kir. törvénynek mint tkvi hatóság közhírre teszi, hogy a b.-gyarmati néphaz igazgatósága végrehajtónak, Dracsay Anna Bányaí Edéné végrehajtót szavazó ellen 140 frtyai tőke követelés és járulékal végrehajtási ügyében a b.-gyarmati kir. törvénynek területén lévő Vadkerten felk.

1-ór. a vadkerti 44-ik tkjvi 14 krt. házból és btelelek-
ből 1/2 részben B. B. 14. 23. 31. soroz. alatt Dracsay Anna nevére
irt jutalek a csatolt adóbizonnyelvny szerint 315 o. 6 frtyai ki-
kialtási árban,

2-azor a vadkerti 84-ik tkjvi 1. 1—5 soroz. ingatlanból 1/2
részben B. 4. 12. soroz. alatt Dracsay Anna nevére irt jutalek 111
frtyai kikialtási árban az árverést elrendelte, és hogy a fennebb
megjelölt ingatlanok az 1896-ik évi május 17-ik napján delelőtti
10 órakor Vadkert mező város házánál megtartandó nyilvános ár-
verésen a megállapított kikialtási áron alul is eladotni fognak.

Árverési szándékok tartoznak az ingatlan becsátának 1/2-
ját képezőben vagy az 1881. évi 60. t. cz. 42-ik §-ában jelzett
árfolyammal számított s az 1881. évi november hó 1-én 3333 sz.
a. kelt igazságügyminiszteri rendelet §-ában kijelölt övékhöz-
pes értékpapírra és kiküldött kezéhez letenni, avagy az 18. l. LX.
t. cz. 170 §-a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előlgen el-
helyezéséről kiállított szabályszert ellismervényt szolgálatat.

Kelt B.-Gyarmaton, a kir. tkvi tásának 1886. évi február
hó 27-én tartott üléséből.

Nyomatott a kiadó tulajdonos Kék Lászlónál, B. Gyarmaton 1896.